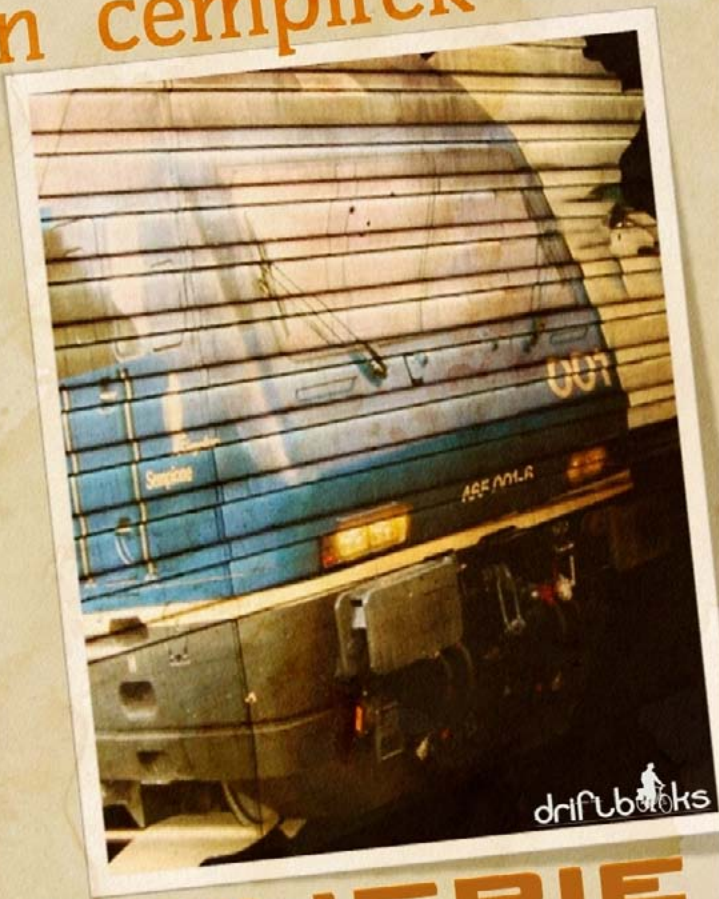

jan cempírek

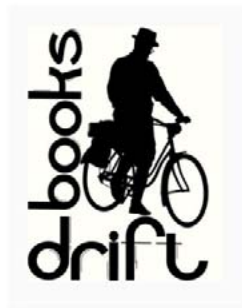
RAFINERIE

trainstory o přátelství a volnosti na kolejích...

Jan Cempírek

RAFINERIE

...trainstory o přátelství a volnosti na kolejích

Volary 2013

Vydalo

Nakladatelství Petr Čmerda - DriftBooks

Tolarova 355, Volary
jako e-knihu No. 6
rok vydání 2013
(pouze elektronické vydání)
www.driftbooks.eu

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik:
www.tvorbaeknih.cz

Databook.cz

odpovědný redaktor: Petr Čmerda
fotografie: Jiří S. Plachý
Jan Cempírek © 2005, 2013

ISBN 978-80-87741-15-3 (Formát PDF)
ISBN 978-80-87741-16-0 (Formát ePub)
ISBN 978-80-87741-17-7 (Formát MobiPocket)

Předmluva k e-vydání Rafinerie

Román o muzikantech cestujících Evropou jsem začal psát jako svou soukromou ozvěnu několika měsíců, které jsem strávil po ukončení vysoké školy s odřeným saxofonem na nárožích hlavních měst, v kupé dálkových rychlíků i stopováním na okreskách různých států. Byla to krásná doba. Do seriózního zaměstnání se mi tehdy ještě nechtělo, zato lákaly dálky, svoboda a nedávno otevřené hranice. Byly to časy plné volnosti a cestování bez cíle. Zlaté devadesátky! A tehdy se začala rodit Rafinerie, kniha o trojici pouličních umělců. Její stvoření nebyl proslulý keruackový výdech na jeden záťah, od napsání úvodních slov až k uzavření poslední kapitoly uplynulo dlouhých sedm let. Román nakonec vyšel koncem června 2005 v pražském Labyrintu. Od té doby si žije svým životem a já ho pustil trochu z očí. Když však knížku nyní vypravuji znova do světa zásluhou nakladatelství DriftBooks, prolistoval jsem opět jejími stránkami a ... uvědomil si několik věcí.

Tou prvotní skutečností je úvaha nad tím, že časy se mění a knihu, kterou držíte v ruce nedrží dohromady knihařský klíč, ale procesory ve vaší čtečce. Což mě, jako milovníka starých časů vede k drobné skepsi, na druhou stranu se snažím být férový a přiznat e-trendu několik bodů k dobru. Ke knize se mohou přidat drobnosti, které by v tištěné formě byly navíc. Pár fotografií, texty, které se dříve nevešly a několik dalších bonusů včetně tohoto úvodu. Ale to je vlastně jen forma. Dnes nová, zítra všední. Zajímá mě spíše, co kniha sama? Jak se na ní podepsalo devět let, které uplynuly od její premiéry? A co nového k ní mohu dnes, zpětným pohledem, ještě říci? Kolik věcí přetrvalo a co naopak vzala doba? Listuji dál knihou, vystupují na mě stíny starých dobrých

devadesátek ... a hlavně aktéři příběhu. Co k nim povědět? K postavě saxofonisty Michala, francouzského fotografa Pierra a norské dívky Agnes... Jistě, ve skutečnosti sice neexistovali, ale to neznamená, že byli zcela vymyšleni. Jejich identity jsem vytvořil z několika mě známých buskerů (pouličních muzikantů), které jsem potkal při cestách Evropou, ale i později na muzikantských štácích v Austrálii a Novém Zélandu. Kdo ví, kde všichni ti lidé dnes jsou? I vševědoucí přítel Google cudně mlčí. Stopy po jejich životech zmizely a zůstaly jen otisky v příběhu Pierra, Michala a Agnes.

I další důležitou proprietu z knihy vzal čas... Ano, prostředek na mytí nádobí zvaný Speedospray (ve skutečnosti se jmenoval Biospray, ale řekněte sami, zní to pro lístkoměnce opravdu sexy?), jehož pomocí měnili v románu muzikanti trasy vypsané na vlakových jízdenkách. Na jednoduchý vynález přišli italští hipíci a v reálu fungoval spolehlivě až do poloviny devadesátých let. Ale dnes? Když na přelomu tisíciletí změnila železnice formuláře vlakových jízdenek, Speedospray se odebral na baskerské smetiště dějin. Navíc ani železnice sama o sobě již není pro muzikanty a batůžkáře tou hlavní pohyblivou branou k poznávání světa jako kdysi. V druhé dekádě jednadvacátého století i chudí studenti létají nízkonákladovými aerolinkami, mají vlastní ojetá auta a ... Evropa je celkově menší a bez hranic. Těžkopádná elegance nočních dálkových rychlíků byla již zřejmě definitivně vyměněna za pohodlí vlastní dopravy nebo rychlost leteckých spojů. Škoda, ale takový je svět.

Pomalů se dostávám ke konci knihy a dotírá neodbytná otázka. Zůstalo vůbec něco? Ale jistě, odpovídám si sám! Svobodomyslní kluci a holky stále hrají v centru Paříže na náměstíčku před Rafinerií – budovou Centre Pompidou a pak jdou vydělané drobnáky utratit do přilehlých vináren. Také oni se chtějí milovat, cestovat a poznávat svět i sami sebe. Scéna kolem nich se možná postupem času trochu změnila, ale situace zůstává. Co na tom, jestli si navzájem píší pohledy, jako

tomu bylo v časech Rafinerie, nebo si dávají zprávy na Facebooku? To vlastně vůbec nic neznamená.

Zavírám tedy knihu, vypínám čtečku. Román Rafinerie je posazený do devadesátých let. Ano. Ale i dnes jezdí po svých štacích pouliční muzikanti a prožívají své příběhy. Jestli si někde na letišti nebo ve sklopené sedačce svého auta rozsvítí ve chvíli pohody svou Kindle čtečku a začnou se do e-Rafinerie, bude mi velkým potěšením...

Jan Cempírek

V Českých Budějovicích 5. listopadu 2013

intro

Idioti!

Rvali se na perónu jako zvířata. Krev stříkala na všechny strany. Všichni jen civěli, hysterky pištěly. A policajti nikde. Jako vždycky. Než pak chlapi zase odvdzdušnili všechny brzdy, nabrali jsme zpoždění. Dvacet minut! Ale co, do Malmö se ztráta snad dožene. V tomhle vlaku lidé stejně nechvátají. Jó, to cestující z göteborgské 384, ti jsou asi pěkně vytočení! Místo aby už utíkali z nádraží do práce, tvrdnou několik kilometrů před Oslem a čekají v odstavném kolejišti, až projedeme. No, ale snažím se, snažím. Tak do té práce přijdete o pár minut později, co se dá dělat? Vždyť už koneckonců váš vlak vidím, lidičky! A kdo dnes řídí, Steve, nebo Kriss? V tom lesknoucím se skle není možné rozpoznat obličej. Že by Kriss? Měl bych mu co nejdříve oplatit porážku v šachu z minulé soboty. Je výtečný hráč, to se musí přiznat. Ale teď to vypadá spíš na Steva. Prej si našel nějakou ženskou z farmy na severu a bude se stěhovat do Levangeru. To bude určitě on – vyfasoval Göteborg na rozloučenou. Aspoň mu zatroubím na pozdrav. Kde jenom ten klakson mám...

A je to Kriss!

Matti Teraqe – čtyřiapadesátiletý strojvedoucí zpožděného expresu 382 z Osla do Malmö na okamžik obrátil svou pozornost na přístrojovou desku lokomotivy.

Zároveň s tím se událo i několik jiných věcí.

Agnes se sevřelo srdce, neboť výhled z okénka kupé překryl temný a zlověstný stín míjející lokomotivy.

Brýlatý průvodčí zmateně chňapl do prázdna.

Michal vhodil do záchodové mísy další zkrvavělý papírový kapesník.

A Pierre se odrazil k mohutnému skoku.

Tu nečekaně obrovitou horu železa řítící se na vedlejší koleji proti němu zaznamenal až o zlomek okamžiku později.

l.

Jaro toho roku stálo nějak tak za hovno. Když jsem se rozešel s K., byl jsem plnej nutkání na nic nečekat, sebrat se a zmizet nadobro pryč. A tak jsem se jednoho dne ocitnul na centrálním náměstí největšího města v zemi, ale bylo tam jakýsi mrtvo, nic z toho, co jsem hledal. Lidi chodili jen sem a tam, někdo kázal pod jezdeckou sochou k hloučku znuděnejch čumilů, jiní za pochodu hovořili, hlavy nosili vysoko v oblacích a přitom se toho dohromady moc nedělo. Nikdo si mne nevšímal, nikdo si vlastně nevšímal nikoho jinýho než sebe sama a přitom ten jarní vzduch tak neuvěřitelně lehce voněl, jako by se zatoulal odkudsi z dalek.

A pak jsem konečně v jednom baru sbalil temnou holku s obratně spletenými afrocopánky a když jsme se vedle sebe na druhý den probudili, tak ona nerozuměla mně a já zase jí, ale z posunků rukou a pár tuzemsko-francouzsky roztrhanejch slov jsem pochopil, že mě zve na výlet do Mnichova. Do dalekýho města, jež bylo najednou díky ní tak blízko.

A na to jsem čekal.

Na tu větu, co ke mně dolítla ústy cizí holky.

Vzal jsem batoh a kufrík se saxofonem, za dvacet minut jsme už stáli na nádraží, za další dvě hodiny nám salutovali celníci na hranicích sousedního státu a ten vospale odpolední vánek byl pořád takovej načechranej, vábíci a tajemnej jako sníh v dětským těžítku. A pak se už z oparu vylouplo hlavní mnichovský nádraží, temnice mi dala pusu, zmizela v davu a já tam zůstal stát mezi holuby a zřízenci kličkujícími na motorovejch vozejcích po perónu, v kapse jsem měl jenom tu právě projetou jízdenku, jinak nic. A když jsem vyšel před nádražní halu, podíval se vzhůru na posmutnělou bavorskou oblohu, po který pluly mraky jak našlehaní draci, tu jsem

se postavil u východu a vybalil svou odřenou altku. Za chvíli začaly padat do kufru první drobáky.

A to už jsem neměl vztek na zmizelou afroholku. Ten zmizel se stisknutím náustku a chutí bambusového plátku mezi rty.

Už jsem dokonce ani neměl pocit prázdného času. Neměl jsem ani hlad, ani žízeň, jenom jsem tam hrál, přivíral oči a saxofon zněl voprawdu dobře.

A přišel policajt a zeptal se, slušně, ale důrazně, jestli mám k hraní povolení, který jsem pochopitelně neměl.

Chlapík se trochu usmál a řekl, ať tedy táhnu a nedělám mu v revíru brajgl a že jestli trochu pohnu kostrou, stihnu úřední hodiny na radnici, kde se povolení vydává. „Je úplně grátis,“ dodal, když viděl, že se balím nepřiliš ochotně.

Ale pletl se.

Já neměl na spěch nikoli snad proto, že by se mi nechtělo jít platit povolení k hraní na ulici. To ne. Myslel jsem na zcela jiný věci. Sbíral jsem z futrálu kovový mince a přede mnou se objevila vidina celého volného, tak krásně svobodného večera. Na radnici můžu jít klidně až zejtra, řekl jsem si v duchu. Však mi neuteče.

Shrábnul jsem kováky rozpuštěný na letitým filcu saxofonového pouzdra a když jsem se na nádražních informacích doptal, kde je v okolí nejlevnější hostel, snadno jsem si spočítal, že mi z výdělku zbude nejen na přespání, ale i na pivo a nějakou dobrou večeři. Tak proč bych se honil na nějakou radnici? rozhodl jsem se definitivně a šel se ubytovat.

A večer jsem se zlíl se spolubydlícím Dánem v pivnici nedaleko dómu a zlíl jsem se jak ten dobytek. Nic nevadilo, že to byla jen taková ta turisticky nakaširovaná knajpa, kde pivo dávali do vohromnejch tupláků a servírky chodily v křiklavě pestrých krojích. Mně se tam líbilo. Protože ty tupláky byly potvrzením skutečnosti, že jsem vykročil ze svého starého světa, kterej jsem nechal kdesi za kopci, tam daleko.

A k našemu stolu si sedli i takoví dva slušníci v šustákovým provedení – kluk byl docela v pohodě, ale ta jeho přítelkyně byla

už vod pohledu čůza, co kluka jen furt napomínala: „Honzí, nepij tolik!“ a „Honzí, stačíme si ještě v pekařství koupit housku?“ a ten Honzí byl trpělivej, moc nemluvil, ucucával jedno povolený pivo a jeho oči přitom s námi komunikovaly a prosily o pomoc.

Pak si ta holka objednala colu. Když se napila, tvář jí zbrunátněla, vytřeštila pohled kamsi daleko před sebe, oční bulvy jí vyhřezly z důlků, tvář zrudla, pak zbělela a zase zrudla a Dán se instinktivně přikrčil, protože očekával, že na něj za okamžik vyprskne dávka zpěněného nápoje. Ale nakonec to šustáková ustála. Kůže na lících jí povolila, tvář splaskla a ona s hlasitým polknutím zaskučela: „To bylo bublinek!“

A protože Honzí pořád nic neříkal a neprojevoval o zažehnanou colovou explozi pražádný zájem, šustáková pravila znovu a tentokrát důrazněji: „Povídám – to bylo bublinek! To u nás by se stát nemohlo!“ a na to se už Honzí chytil a povídá: „Jak, nemohlo? Jako že by u nás nemohlo být v cole tolik bublinek?“ a od partnerky se mu dostalo odpovědi: „Jasně že ne. U nás jim to totiž projde. Že můžou šidit! Ale tady si málo bublinek nelajznou. Tady – ne!“ a Honzí řekl: „Aha.“

A Dán to chtěl přeložit, ale já raději vobjednal další piva, pro sebe, Dána i pro Honzího, kterej se na mě vděčně podíval. A pak jsme lili a lili, už jsi jen pamatuju, jak jsme s Mathiewem – tak se ten Dán jmenoval – tak jak jsme s tím Mathiewem táhli nočním Mnichovem, vochávali nějakej roh a já mu říkal – „Ty Dáne jeden vožralej“ a von mě opravoval, že není z Dánska, ale že je z Faerskej vostrovů, což sice patří pod Dánsko, ale Dánsko to vlastně není a že zejtra jede do Paříže, ať jedu s ním a to jsem řekl, že klidně, aspoň nebudu muset na radnici pro povolení k hraní.

A když jsme se vrátili do hostelu, tak už na našem pokoji byly obsazený i předtím volný postele a když se zhaslo, na palandě pod oknem začala jakási dvojice souložit a třebaže by mi to asi normálně bylo jedno, v tuhle chvíli mi to vadilo, protože tělo zmožený těmi tupláky nemohlo stále zabrat.

Převaloval jsem se z boku na bok, říkal si v duchu, jak je to skvělý, že jsem se ocitnul tady a hned jsem zase nadával, že s takovejma nadřženejma spolunocležníkama to fakt nejde vydržet.

Ale protože Mathiew i ostatní spali jak zařezaní, tak jsem neprudil a nechal ty dva, ať si to tam řeší. Ale nebavili mě.

Usnul jsem až k ránu, když se na obloze objevily první světlý pásy přicházejícího dne.

Zdalo se mi, že spím sotva půl hodiny, když mě někdo tahal za rameno.

Byl to Mathiew a povídá: „Hele, za hodinu nám jede vlak, jestli ho chceme stihnout, tak máme co dělat,“ a já se nemohl probrat a řekl jsem: „Jakej vlak?“ a Faeran povídá: „No přeci rychlík do Paříže, včera jsme se domlouvali, ty snad nevíš?“

To už jsem si matně vzpomínal, a tak jsem jenom zamručel: „Jo ten!“ a začal jsem slezat z postele a rozhlížel jsem se přitom po pokoji, abych si prohlédl ty divoký šukálisty.

Mathiew můj pohled zaregistroval.

„Jestli hledáš ty dva, tak ti vypadli hned ráno, teď už je skoro jedna hodina po poledni,“ významně si ťuknul na hodinky.

A já zabručel, že sice tu dvojku opravdu hledám, ale mám závažnější problém – a tím jsou prachy. Protože něco jinýho je slibovat cestu, když je jeden pod parou, a něco jinýho pak je, když si má člověk skutečně koupit jízdenku, takže dneska budu muset ještě určitě zůstat v Mnichově a vydělávat.

Na Mathiewa to moc velkéj dojem neudělalo. Jen se zeptal, kolik peněz dám dohromady.

Vysypal jsem na stolek drobasy, co mi zbyly ze včerejší hospody.

Mathiew je shrábnul do kapsy a řekl: „To stačí. Mám tady rezervní lístky, jeden z nich ti věnuju.“

A pak vytáhnul z batohu lahvičku s modrou kapalinou a nápísem SpeedoSpray. Z druhý kapsy vyňal paklík použitejch mezinárodních vlakovejch jízdenek, dvě oddělil, zbytek uložil zpět do kapsičky a já poprvé mohl spatřit onu azurovou slavnost, ten koncert pro

misku modré kapaliny, šálek vody a vobyčejnou vlakovou jízdenku, z který se mávnutím kouzelnýho proutku stane vstupenka kamkoli. A Faeřan řekl, že se to naučil vod italskejch hipíků, ať jsem v klidu, protože se jedná o ověřenej a spolehlivej cestovatelskej grif.

Pak začal čarovat a přitom mi vysvětloval, že ten sajrajt, kterým se smazávaj starý záznamy na jízdenkách, je ve skutečnosti úplně vobyčejnej roztok na mytí nádobí, co se dá koupit v každým krámu na rohu za pár šupů. „Zkrátka vymažeš z levně nakoupený jízdenky veškerý údaje a vypíšeš si novou trasu podle svých představ, třeba několik tisíc kilometrů dlouhou. Jestli chceš, pak ti trochu toho zázraku vodleju. Do začátků,“ nabízel lístkoměnc.

A když byly lístky do Paříže hotový a vysušený mezi stránkama tlustýho časopisu, tak se mě Mathiew zeptal, jestli je mi taky tak špatně jako jemu a já řekl, že jo, a on odpověděl, že zná na nádraží kantýnu Armády spásy, kde dávají zadarmíko polívku, a opravdu nám tam pak dali dvě vrchovatý porce dobrý gulášovky.

Snědli jsme ji na stojáka mezi různejma sockama a živlama a bylo mi neskutečně dobře.

Cejtil jsem, jak se žaludek zase uklidňuje, nohy se mi už nerozbíhaj a začal jsem se strašně těšit do Paříže, že tam to teprve rozjeďu a tak vůbec. A ze samý radosti jsem si šel přidat ještě jeden talíř polívky a ta tlustá ženská za várnicí povídá: „Až zejtra, vy jste snad tady poprvé?“ a Mathiew se začal smát a mně nezbylo než vyklidit pole, ale ta polívka byla fakticky skvělá.

Vyšli jsme z oprejskanejch dveří kantýny zpátky do nádražní haly, kde se mezi cestujícima flákali holubi jak sloni. Na čtvrtým perónu už stál přistavenej stříbromodrej expres francouzských drah, z okýnka na konci soupravy se vykláněla rozcuchaná hlava, rozhlížela se po hale a jakmile nás spatřila, začala volat: „Haló, tady, tady! Pojdte sem, máme tady místo! My jedeme taky do Paříže!“ a Mathiew do mě drbnul: „Hele, máme tady kámíka,“ a tak jsme si to zamířili k vagónu, odkud na nás tak radostně hýkal Honzí.

Vlak si to přehnal přes Německo, za okýnkem kupé se míhali cestující jak zrnka písku v přesýpacích hodinách. Honzí klimbal, jeho šustáková kráska si četla jakýsi časopis a téměř by se zdálo, že už nic nebude bránit klidnému průběhu cesty, kdyby najednou Mathiew neožil a nesáhnul do úložního prostoru pro odřenej batůžek. Z postranní kapsy vyndal malej sáček a řekl: „Tak – než přejedeme čáru, tohle musí zmizet. To bych vopravdu převážel nerad!“ a vysypal na stolek voňavou kopičku aromatického sena, který se zalesklo v zapadajícím slunci jak hromádka matnejch smaragdů.

Řekl jsem mu, že mi sice pořád není moc dobře, ale v tomhle mu rozhodně pomůžu.

Faeřan soustředěně a pečlivě odebral část materiálu, dal jej na malou kopičku, pak sáhl do náprsní kapsy a vyndal balení cigaretových papírků.

Na jeden z nich naskládal surovinu, papírek sroloval do tvaru trubičky a když konec hotový cigarety – byla baňatá, nešizená a pevná – zakončoval smotanou štopkou, drbla šustáková do svého klimbajícího partnera a vypískla: „Honzíí – vidíš to? Voni budou fetovat!“

Honzí otevřel neochotně víčka.

„Co? Fetovat?“ promnul si rozespale oči a podíval se na Mathiewa, kterej si právě přikládal špeka k ústům. „Prosím tě, Lído. Vždyť si jen zapálí trávu.“

Šustáková špitla: „No vždyť to říkám, budou tady fetovat. Marihuánu!“ ale Honzímu to bylo jedno. Něco zavrčel, stočil se na bok a zavřel oči na znamení, že tímto pro něj debata skončila. Jeho spolence ještě chtěla cosi dodat, ale nakonec to vzdala a stáhla se do sebe.

Mezitím Mathiew odkudsi vykouzlil malej stříbrnej zapalovač. Škrtl jím a plamen olízl vrcholek cigára. Uhnětená špička se zachvěla jak pupeční šňůra. Žhavě zrudla, pak zčernala a v příštím okamžiku vysublimovala do prostoru. Faeřan uklidil zapalovač do kapsy u kalhot.

Zavřel oči, zhluboka nasál vzduch skrz napěchovaný konopí, vrcholek jointa se na okamžik změnil v rozpálený uhlík, Mathiew odtáhl cígo od úst a zadržel dech.

Pak dlouze vyfoukl.

Dým vykreslil ve svitu umírajícího slunce bachratej šedivej balón, kterej se brzy rozplynul. „Prima zbožíčko,“ konstatoval spokojeně kuřák.

Po druhým nádechu mi slabě čadící cigaretu podal a s přimhouřenými víčky se věnoval svému prásku.

Kouř se z cigára linul jako průhlednej plazmatickej hádek, čaroval ve vzduchu zatáčky, esíčka a polokruhy, aby se nakonec rozplynul nejasno kde do nepostřehnutelný nicoty.

Černovlasá dívka opět ožila. „No jasně že fetujou. Fetáci to sou!“ vypadala upřímně zděšeně. „To je určitě marihuána, to – co kouří. Voni fetujou marihuánu!“

Její boyfriend však na ni prděl a dělal, že neslyší.

Dal jsem si dva prásky a poklepal přes uličku klimbajícího Honzího na koleno. Když otevřel oči, podával jsem mu rozkouřenýho jointa. Koukal se na mě trochu vyděšeně a z úst mu vyklouzlo: „Jé, hele – von mi nabízí!“; ale přitom jako by nebyl zase tak překvapenej, nabízenou čoudící trubičku si vzal a pak řekl svý zkoprnělý šustákový: „Ale marihuána není prej žádná velká droga. To je jenom taková lepší cigareta.“

A ta holka, která na nás hleděla jak na zjevení z jiný planety, se už vzpamatovala a na Honzího vyprskla: „Prosím tě! Co ty víš o drogách? Jsou to jasný fetáci, na ně se stačí jenom podívat! Jeden větší zjev než druhý. Nepůjdeme si sednout raději někam jinam?“ zkoušela to po dobrým.

Jenomže Honzí – ten Honzí, o kterým si myslela, že ho dokonala zná a kterej ji ničím nemůže překvapit – tak ten řekl: „A proč? Stejně jsem to někdy chtěl zkusit,“ pozdvihnul jointa do výše, usmál se a zahučel směrem k nám: „Díky! Thank you. Danke schön!“

Mathiew jenom kejnul hlavou, soustředil se stále na zbytek svýho práska v plicích, já Honzímu dal taky na vědomí, že je to OK

a už jsem zavíral voči, abych k sobě pořádně mohl připustit ten můj vlastní dým, když tu šusťáková definitivně vylítla, teď už jako dovopravdy rozzuřená vos.

„Vokamžitě mu to vrať!“ syčela. „Přeci nebudeš fetovat! Co když si něco uděláš? Co když z tý cigarety dostaneš AIDS?“ Vypadala úplně vyšinutě, sápara se po cigu a poslední větu se už ani nesnažila říkat potichu.

Kluk se ji pokusil uklidnit. „Hele – vidí nás tady někdo? Nevidí. Tak vo co ti de? Z týhle cigarety se přeci nemůže dostat AIDS?!“ řekl a jointa si přiložil k ústům.

„Jestli se toho dotkneš tak...“, vyhrkla holka, „... tak se s tebou rozejdu!“ Vyskočila ze sedadla.

Klukova ruka s kouřící trávou na zlomek sekundy poklesla.

„Prosím tě, Lído. Sedni si a nedělej tady divadlo.“

Šusťáková stála nad sedadlem jako kamenná socha. Honzí se trochu předklonil, chytil ji za bundu a zatáhl. Klesla zpátky na své místo.

„No vidíš, že to jde, tak proč takový scény?“ řekl si spíš pro sebe kluk a ruka s jointem zase vyletěla směrem k ústům.

„Já tady nedělám žádný divadlo?! Já mám jenom vo tebe strach, aby se z tebe nestal feťák a...“, supěla spoléčnice a očima hypnotizovala cestu tence kouřící vonné trubičky. „Dej pryč tu cigaretu!“

Neztrácel trpělivost. Ještě se stále nedostal k nadechnutí kouře. Ruka držící jointa se opět zastavila, ale už nepoklesla jako prve.

„Hele Lído, já to prostě chci zkusit, no. Vždyť nás tady nikdo nevidí, přeci. Proč to tedy nezkusit? A vůbec – zkus to se mnou!“

„Ty ses asi úplně zbláznil? To nestačí, že bude feťák z tebe, a ty ho chceš udělat ještě ze mě?! Jak jsem řekla – vrať mu to cigáro.“

„Nevrátím.“

„Dej mu ho!“

„Nedám!“

A najednou dívka vyrazila ze dveří a ještě než zmizela kdesi v hloubi chodbičky, zařvala: „Konec, to je konec, rozumíš!“ a byla pryč.

Kluk se zaraženě postavil, vyklonil se ze dveří kupé a zvolal za prchající dívkou: „Počkěj, co děláš? Počkěj!“

Ale na chodbičku se za ní nevydal.

Místo toho zavřel dveře, svezl se zpět do sedadla, omluvně pokrčil rameny a zahučel: „Kráva...“

Přišlo mi to vtipný, začal jsem se smát, ale kluk si toho ani nevšímal. Měl jiný starosti.

Konečně si vložil jointa mezi rty.

Zavřel oči a zhluboka natáhl.

V příštím okamžiku se rozkuckal a dým v několika obláčcích vylétl z úst ven.

Mathiew ho chytil za koleno. „Sleduj, kámo! Takhle... Takhle se to dělá...“, gestem předvedl správný držení marihuanové cigarety. „Takhle natáhneš vzduch, takhle držíš uvnitř a teprve po chvíli pustíš ven. Chápeš? Musíš cejtít, že to máš až úplně uvnitř. Někde úplně vzadu uvnitř. Jasný?“

Honzí snaživě odkýval hlavou, jako že smysl výkladu pochopil.

Podruhé natáhl kouř do plic, překonal ten okamžik, kdy se mu chtělo kašlat, místo toho se mu tváře nafoukly od heroického úsilí zadržet dech, čtvrt minuty, půl, na několika místech zrudlý kůže vyrazily bílé fleky podobný skvrnám na obličejí jeho holky při oněch colových bublinkách. Oči poučil na Faerana, pak na mě, ale hlavně směrem na Mathiewa – dělám to správně? tázal se tím pohledem. A teprve když po téměř minutovém zadržení dechu vyfouknul obláček namodralýho kouře, uvolnila se mimika jeho obličejových svalů, tvář se roztáhla do jasnýho úsměvu a mladý muž zvolal radostně: „Je to tam! Je to tam! Cítím to tam!“

A podal jointa Mathiewovi. Ten mu ale cigaretu vrátil.

„Ještě jednou! Dvakrát musíš. Žádný šizení...“

Honzí slastně nasál kouř podruhé.